

noget i denne Sammenhæng. De egentlige Livsforholdene er jo toldfrie hos os, først og fremmest gennem Toldloven af 1908 og dernæst efter Tillægstoldloven, den saakaldte tekniske Toldlov, som vi vedtog under det foregaaende Ministerium. Det samme gælder ganske overvejende om Raastoffer og Produktionsforholdene.

Fra Erhvervenes Synspunkt er det ganske sikkert særlig Taksterne, det gælder. Naar Portotaksten til Udlandet, de nordiske Lande undtagne, er fra 20 til 50 pCt. højere — saaledes som det er godtgjort ved den Henvendelse, der er sket fra Erhvervenes Porto- og Trafikudvalg — end i vore vigtigste Konkurrencelande, naar vor Landporto paa Breve er den højeste i Verden og til Eksempel ca. det dobbelte af, hvad den er i England og i Tyskland, og naar Telegramtaksten til Udlandet er saa væsentligt højere end i vore Konkurrencelande, at det f. Eks. er 50 pCt. dyrere for en dansk erhvervsdrivende at telegrafere til England end for en engelsk erhvervsdrivende at telegrafere hertil og 77 pCt. dyrere at telegrafere herfra til New York end fra London, vil man forstaa, at der er noget her, som stiller os væsentlig ringere end de Lande, vi skal konkurrere med. Vigtigst af alt er dog Jernbanegodstaksterne — ikke saa meget Personaltaksterne, for de er jo ikke blevet forhøjet forholdsvis nær saa meget som Godstaksterne og spiller overhovedet ikke den Rolle for Erhvervslivet som Godstaksterne, særlig for Vognladningsgods. Naar Vognladningstaksterne for Varer af saa afgørende Vigtighed for vor Produktion her i Landet som vore store Eksportartikler Smør, Æg, Flæsk, Kød etc. og for Kornvarer, Foderstoffer og Kul er mellem dobbelt og tredobbelt saa høje som i 1914, er det uforvarligt at opretholde dem under de nuværende Forhold, selv om der ydes visse Firmaer nogen Rabat. Det gælder alle disse Takster, at hvad der kunde være nogen Rimelighed for i den lave Krones Tid, det er ikke længere rimeligt og forsvarligt nu.

Nu er jo Kravet om Erhvervsvirksomhedernes Rentabilitet saare berettiget — det skal vi være de sidste til at nægte. Vi førte jo under Venstregeringen Erhvervsvirksomhederne bort fra et meget betydeligt Underskud — faktisk noget over 50 Mill. Kr. — til ikke alene at dække sig, men ogsaa at give en lav Forrentning. Dette opnaaedes gennem Reduktion af Personale, gennem Formindskelse af Konjunkturlæg, Overarbejdspenge o. s. v. og gennem en hensigtsmæssigere Arbejdsordning. Vi har altsaa i høj Grad haft Øjet aabent for

Betydningen af dette. Men det er jo givet, at de Krav, der nu stilles til Forrentningen gennem den nye Opstilling paa Finansloven, hvor der kræves ikke alene betydelige Afskrivninger, men ogsaa en normal Forrentning af 5 pCt., kan ikke opfyldes i en overskuelig Fremtid for Jernbane- og Telegrafetaternes Vedkommende. Vi maa, saa længe Taksterne tynger saa haardt, og saa længe de betyder et saa afgjort Minus for os med Hensyn til vore Produktionsomkostninger og i Sammenligning med det konkurrerende Udlands tilsvarende Takster, paa dette Omraade stemme Fordringerne ned og nødvendigvis nøjes med Balance mellem Driftsudgifter og Afskrivninger paa den ene Side og Driftsindtægter paa den anden. Kan nu Balancen holdes med væsentlige Takstreduktioner? Ja, det mener jeg, den kan, men kun paa Betingelser. Den kan det for det første, fordi en følgelig Takstreduktion ganske sikkert vil bringe en ikke uvæsentlig Stigning af Omsætningen; og den kan det ogsaa, fordi Driftsudgifterne efter vor Overbevisning kan mindskes betydeligt — dette er jo den anden Side af Sagen, som her paa ingen Maade maa lades ude af Betragtning.

Det andet Hovedomraade indenfor Statsbeskatningen, som Erhvervsinteresserne peger imod, er Formue- og Indkomstskatten. Denne Skat har nemlig ganske ændret Karakter i Tidernes Løb ikke blot her i Landet, men ogsaa i andre Lande. Oprindeligt var den et regulerende Led i Beskatningen, der, saaledes som den efterhaanden er blevet indrettet overalt med progressive Satser, opvejede de Ubilligheder, som der var ved den hidtil fremherskende indirekte Beskatning, men med den Højde, som disse Satser er naaet op til i Krigstiden og i Efterkrigsaaarene, er denne Skat overalt i Verden blevet den mest trykkende af alle. Mange Byrder hviler i disse Tider paa Erhvervene, men denne er overalt — ikke blot her i Landet — anset for at være den mest trykkende. Lægger man den personlige Skat af Formue og Indtægt til den kommunale Indkomstskat og hertil føjer Selskabsskatten, bliver det for de næringsdrivende i alle Fag et Tryk saa haardt, at det utvivlsomt i høj Grad svækker Konkurrencedygtigheden og hindrer den Kapitalopsparing, som særlig her i Landet er saa bittert nødvendig.

Naar denne Skat har naaet en Størrelse som nu, er det ogsaa en Misforstaaelse at tro, at den kun virker direkte paa dem, der skal udrede den, saaledes som den ganske vist i det væsentlige kun gjorde med de tidligere